

storleken på de sanktioner som inte ålades är väsentligt lägre än det totala belopp som man avsåg att bestraffa Italien med, förstår man slutligen inte anledningen till att schablonmässiga korrigeringar har gjorts, vilka i vilket fall som helst är oproportionerliga och orimliga. Förutom att en uppenbart bristande motivering har gjorts har således proportionalitetsprincipen åsidosatts.

2. Den andra grunden avser åsidosättande av väsentliga föreskrifter (artikel 269 FEU, f.d. artikel 253 EG) på grund av bristande motivering. Den avser vidare åsidosättande av proportionalitetsprincipen samt åsidosättande av artikel 6.3 FEU på grund av åsidosättande av de grundläggande principerna om skydd för berättigade förväntningar, om rättsäkerhet och om att materiella bestämmelser inte får tillämpas retroaktivt. Slutligen avser den åsidosättande av artikel 32.5 i rådets förordning (EG) nr 1290/2005 av den 21 juni 2005 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken (EUT L 209, s. 1) och åsidosättande av principen *ne bis in idem*.

Sökanden hävdar härvid att kommissionen efter en utredning som inleddes år 2003 har gjort en korrigering i förhållande till medlemsstaten för budgetåret 2009, med avseende på organiseringen av systemet för återbetalning från utbetalande organ, och att korrigeringen är ställd i proportion till värdet i de fall som vid den tidpunkten bedömdes av en annan kommission och enligt den gemenskapslagstiftning som gällde då, och som påstås ingå i tillämpningsområdet för den nya lagstiftningen och därmed underkastas den s.k. "fifty/fifty"-bestämmelsen som infördes genom förordning EG nr 1290/05. Den finansiella korrigeringen ifrågasynes rättsstridig eftersom den innebär ett åläggande för medlemsstaten på 50 procent av relevanta belopp automatiskt, i enlighet med vad som anges i artikel 32.5 i förordning (EG) nr 1290/05, som i strid med lag tillämpas retroaktivt på grundval av en utredning av förvaltningen av skulder som i huvudsak avser "situationen under 2002/2003" vilket kommissionen uttryckligen medgett. Dessutom får den italienska staten, för dessa fall där kontroll har gjorts, en finansiell korrigering på 50 procent med stöd av artikel 32 i förordning nr 1290/2005 i enlighet med kommissionens beslut nr C(2007) 1901 av den 27 april 2007. I det överklagade beslutet tillämpar kommissionen, för samma fall och på grundval av samma invändningar, ytterligare en finansiell korrigering på 100 procent av de fordringar som inte återbetalats. Det synes därför rättsstridigt och klart oproportionerligt att efter flera år ålägga en sanktion på ytterligare 50 procent, vilket dessutom utgör ett tydligt åsidosättande av principen *ne bis in idem*.

3. Den andra grunden avser upphörande av kommissionens befogenheter att vidta sanktionsåtgärder, överskridande av den rimliga tidsfristen för slutförandet av de aktuella utredningarna, åsidosättande av artikel 32.5 i förordning EG nr 1290/05 och åsidosättande av principen *ne bis in idem*.

I förhållande till den andra grunden invänder sökanden i andra hand — för det fall artikel 32.5 i förordning (EG) nr 1290/05, som kommissionen tillämpat retroaktivt på de aktuella utredningarna, skulle betraktas som en processuell regel, vilket sökanden bestrider — att den aktuella korrigeringen är rättsstridig på grund av att den fyraåriga

frist, varefter kommissionens befogenheter att vidta sanktionsåtgärder upphörde, har passerats. I sista hand gör sökanden gällande att de aktuella korrigeringarna är rättsstridiga eftersom den rimliga tidsfristen för utredningarna ifrågasynes överskridits. Till följd av att utredningarna inte slutfördes inom rimlig tid (åtta år från det att de inleddes) har den nationella statsbudgeten redan lidit betydande skada på grund av kommissionens beslut nr C(2007) 1901 att göra en schablonmässig korrigering på 50 procent, vilket avser samma fall som är föremål för det överklagade beslutet. Detta utgör dessutom ett tydligt åsidosättande av principen *ne bis in idem*.

Talan väckt den 21 januari 2011 — Italien mot kommissionen

(Mål T-45/11)

(2011/C 80/55)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Republiken Italien (ombud: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Svarande: Europeiska kommissionen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara kommissionens beslut nr C(2010) 7893 slutligt av den 10 november 2010, som delgavs Republiken Italien genom skrivelse SG-Greffe (2010) D/18018 av den 11 november 2010, att avslå begäran om hänskjutande i ärende COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förevarande talan avser kommissionens beslut att avslå den italienska konkurrensmyndighetens begäran om hänskjutande enligt artikel 9 i rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EUT L 24, s. 1) av den till kommissionen anmälda koncentrationen, genom vilken Crédit Agricole S.A. via kontrollerade Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza S.p.A., förvärvar ensam kontroll över Cassa di Risparmio della Spezia S.p.A., som för närvarande kontrolleras av Intesa Sanpaolo.

Sökanden åberopar fem grunder till stöd för sin talan.

- Den första grunden avser åsidosättande av artikel 9 i förordning (EG) nr 139/2004 med avseende på att kommissionen ansåg att begäran om hänskjutande inkommit sent och att den saknade motivering.
- Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 9.2 a, 9.2 b, 9.3 första stycket b och 9.3 andra stycket i förordning (EG) nr 139/2004, samt bristande motivering.

Sökanden gör härvid gällande att kommissionen felaktigt har fäst avseende vid den omständigheten att marknadsandelarna inte skulle ändras efter koncentrationen. I själva verket kommer Crédit Agricole att erhålla en marknadsandel genom en koncentration och inte såsom Intesa Sanpaolo genom en intern expansion före koncentrationen. Det fanns således verkningar på den provinsiella marknaden för banktjänster till privatpersoner.

3. Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 9.2 a, 9.2 b, 9.3 första stycket b och 9.3 andra stycket i förordning (EG) nr 139/2004 samt bristande motivering.

I motsats till kommissionen anser sökanden att det finns en provinsiell marknad för banktjänster. De som använder sådana tjänster är i själva verket inte benägna att förflytta sig och det finns svårigheter för andra aktörer att ta sig in på en provinsiell mättad marknad. Det fanns således en liten marknad som inte utgjorde en väsentlig del av den gemensamma marknaden.

4. Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 9.2 a, 9.2 b, 9.3 första stycket b och 9.3 andra stycket i förordning (EG) nr 139/2004 samt bristande motivering.

Sökanden gör härvid gällande att kommissionen inte har fäst avseende vid det förfarande på grund av överträdelse som konkurrensmyndigheten inlett mot Crédit Agricole och Intesa Sanpaolo, vilka därefter, med avseende på verkningarna på marknaden, skulle betraktas som närstående parter och inte som konkurrenter.

5. Den femte grunden avser åsidosättande av artiklarna 1, 9.2 och 9.3 i förordning (EG) nr 139/2004, subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen.

Sökanden anser att koncentrationen saknade relevans för gemenskapen och att konkurrensmyndigheten var i en bättre ställning för att ha kännedom därom. Kommissionen borde åtminstone ha hänskjutit den del av koncentrationen som avsåg de provinsiella marknader som angavs i beslutet.

Talan väckt den 24 januari 2011 — Deutsche Lufthansa m.fl. mot kommissionen

(Mål T-46/11)

(2011/C 80/56)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Deutsche Lufthansa AG (Köln, Tyskland), Lufthansa Cargo AG (Kelsterbach, Tyskland) och Swiss International Air

Lines AG (Basel, Schweiz) (ombud: advokaterna S. Völcker, F. Louis, E. Arsenidou och A. Israel)

Svarande: Europeiska kommissionen

Sökandenas yrkanden

Sökandena yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara artiklarna 1–4 i det angripna beslutet, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Begäran om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2010) 7694 slutligt av den 9 november 2010 i ärende COMP/39.258 — Flygfrakt som avser förfarandet i artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet.

Till stöd för sin talan gör sökandena gällande följande fyra grunder:

1. I det angripna beslutet åsidosätts artikel 11.2 och 11.1 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om flygtransport, genom att detta grundas på kontakter mellan konkurrenter som ägde rum i Schweiz.

2. I det angripna beslutet åsidosätts artikel 1.2 i förordning nr 3975/87⁽¹⁾ genom att det grundas på kontakter mellan konkurrenter som ägde rum före den 1 maj 2004 utanför EES jurisdiktion, i syfte att fastställa:

— ett åsidosättande av artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet rörande europeiska lufttrafikföretag (inbegripet sökandena) före den 1 maj 2004,

— en enda fortgående överträdelse före den 1 maj 2004 för att kunna konstatera ett åsidosättande omedelbart från den dagen.

3. I det angripna beslutet åsidosätts artikel 101 FEUF, artikel 53 i EES-avtalet och artikel 8 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om flygtransport genom att låta kontakter mellan konkurrenter som ägde rum utanför EES jurisdiktion utgöra en del av den enda fortgående överträdelsen som hänförs sig till kontakter mellan konkurrenter på huvudkontorsnivå.